

тритѣ процеса: игуменѣтъ на близкия мѣнастирь. Той се сочеше като подбудителъ. Две отъ дѣлата бѣха незначителни, третото бѣше тежко дѣло.

Бѣше едно чудесно есенно време. Слънчево, тихо, съ просторни далечини, като — че небето се бѣше издигнало повече, а земята бѣстанала по-широка отъ пожълтѣлитѣ полета и планини. Нашето пѣтуване имаше характеръ на нѣколко дневна семейно-приятелска екскурзия. Всички бѣха радостно-оживени, зеръ това бѣше приятно разнообразие въ монотонния ни провинциаленъ животъ. Имахме и дами. Председателстващиятъ, старъ мѣстенъ адвокатъ, мобилизиранъ, бѣше взелъ жена си и дѣщеря си. Единъ отъ сѣдиитѣ, жененъ наскоро, водѣше булката си. Пѣтувахме съ влакъ до една отъ близкитѣ гари, и отъ тамъ десетъ-дванадесетъ километра съ фѣйтони.

Мѣстата бѣха хубави, но изгорени и пусти. Презъ това лѣто имаше незапомнена суша, и всичко — нивя, ливади, градини, и безъ това запуснати поради войната, бѣше напукано и опустошено като отъ пожаръ. Само селото, дето отивахме, скѣтано между два високи рида, съ пълноводна рѣкичка,